Ki vagyok én? Király, medve, ápolt vagy ápoló? Erőszakot szül-e az erőszak, mi lesz a vége egy előre bejelentett gyilkosságnak, és indulnak-e vonatok a Keleti pályaudvarról egyáltalán valaha? Ezekre a kérdésekre keresték a választ azok a fiatalok, akik részt vettek a pécsi Apáczai Nevelési Központ Kollégiuma által meghirdetett I. Kollégiumi Diákszínjátszók Találkozóján.

Most első alkalommal mutatkoztak be a kollégiumi színjátszó csoportok a pécsi ANK-ban, Pécsről és Kaposvárról érkeztek a fellépők. Nem volt könnyű dolguk a fiataloknak és a felkészítő tanároknak sem, hiszen a kezdeményezés kiötlői novemberben szervezték meg először a diákszínjátszókat felkészítő nevelők összejövetelét. Ezen a szakmai megbeszélésen gondolták úgy a jelenlévők, hogy tavasszal, a 9. Apáczai Szakmai Napokon – vagyis csak pár hónap elteltével - megmutatják, éppen hol tartanak a munkában és egy neves zsűri (Antoni Andrea előadóművész,
Bagossy László
rendező és
Sramó Gábor
a Bóbita Bábszínház igazgatója) szakmai segítségét kérve

folytatják a megkezdett munkát.
A kaposvári Klebersberg Középiskolai Kollégium Paradox és PRO csoportja (csoportvezetőjük: Ruchárd Mária), a pécsi Hajnóczy Kollégium Diákszínpada (csoportvezetőjük: Komjáthy Gabriella
) és az ANK Középiskolai Kollégium Mozaik színjátszó-körének tagjai (csoportvezetőjük:
Németh Gyuláné
) mutatták meg tehát azt, hogy az általuk választott darabok elsajátításában hol tartanak, mennyire volt jó a választásuk, mennyire érzik azt a magukénak.

Érdekes témákat választottak a diákok és a nevelőtanárok, így például rendszerünk, életünk fonákságaira hívta fel a figyelmet az egyik kaposvári csoport a Paradox, igazán drámai területen, egy elmegyógyintézetben. Rend-szer, Dürenmatt: Fizikusok című műve alapján szabadon - már az előadás címe is arra utalt, hogy valami nincs rendben az életünkben, mint rendszerben. A darabban a szereplők mindegyike másnak képzeli magát, mint ami, tele vannak görcsökkel, fusztrációkkal, meg nem értettséggel, keresik a helyüket és személyes kapcsolataikat a világban. A tinédzser korosztály magára nézve is vállalhatja ezt a darabot, hogy mennyire sikerült nekik ezt jól előadni? A zsűri szerint remek pillanatai voltak a társulatnak, de még nem minden szereplő találta meg magát, hitét, gondolkodását benne.

A pécsi Hajnóczy Kollégium csapata már jó előre felhívta a figyelmet arra, hogy nem teljes a produkciójuk, egyelőre csak képeket tudnak bemutatni az előadásból, Marquez: Egy előre

bejelentett gyilkosság krónikájából. Ezzel a darabbal szerepelnek majd júniusban az Arany János osztályoknak kiírt összművészeti versenyen. Az előadás ennek ellenére nagyon érdekes volt, ígéretes pillanatokkal, ahogy a zsűri fogalmazott, látszott, hogy bizonyos tartalmak, jelenetek teljesen a szereplőké. Sramó Gábor zsűritagnak kifejezetten tetszett az a két fiatal, aki a gyilkosságot tervezgeti, mint mondta, ez olyan mai volt, olyan természetes, de hogy majd hová vezet? Ez a végeredményen fog látszani, mindenesetre ígéretes kezdet… Ezt követően egy egészen különleges darabot láthatott a közönség. A képzelt életjáték, ahogy az előadást nevezték, a háború hatását vizsgálta a gyerekek szempontjából. Háború, ez volt a darab címe is, de nem akármilyen helyzetben jelent ez meg. A színpadon olyan tinédzsereket láttunk, akik már eleve nyomorúságos helyzetben voltak azáltal, hogy egy árvaházban éltek, ott küszködtek a szülők hiányával, a szexuális gondjaikkal, a baráti kapcsolataikkal, a hierarchiával. Ezt tetézte, hogy a háború elpusztította még ezt az otthonnak nem nevezhető helyet is, hogy volt, aki elveszítette családjának egyetlen tagját a testvérét, hogy barátai – társai mind eltérő módon ítélték meg a háborúban résztvevő fiatalokat. A zsűri szerint nagyon jó volt a darabválasztás, hiszen a fiatalokat érdeklő, feszültségekkel teli, társadalmi és személyes problémákat feszegető előadásról van szó. Sokan igazán hitelesen, magukénak érezve a karaktereket szerepeltek, ugyanakkor felhívták a figyelmet bizonyos dramaturgiai összefüggésekre, amelyeket még jobban ki kell dolgozni, hogy az egyes lelki folyamatok és azok tevőleges megnyilvánulásai, logikusan következzenek egymásból. Fontos, hogy mindenki értse, mi miért történik az ő személyes sorsában és abban a

világban, amelyben a darab játszódik. Bagossy László, a zsűri elnöke kiemelte azt a jelenetet, amikor a gyerekek éjszaka beszélgetnek. Mint mondta, ez olyan igazi volt, semmi manír, túljátszás nem volt benne, az ő egykori kollégiumi időszakára emlékeztette mindez. A nézőkkel történt beszélgetéseim során bizton állíthatom, hogy ez a darab és az előadás is, nagyon-nagyon tetszett a fiataloknak. Több szereplő is kiemelkedő volt, a főszerepet játszó diáklány, aki még egy gyilkosságot is elkövet, igazán nagy hatással volt a többiekre.

Jóslat. Ez talán sokat mond azoknak, akik megnézték, meghallgatták Bereményi Géza – Cseh Tamás ezt a címet viselő előadását, lemezét még a ’80-as években, vagy azóta. Ez a mű azt gondolnánk egy kor rajza. Az akkori koré, pedig nem. Ezek a sorok, életérzések ma is üzennek. Persze ezeket az üzeneteket meg kell találni, át kell formálni egy – egy szereplőre, meg, és át kell élni. Mindez nem könnyű, mondta a zsűri az ANK kollégiumi diákszínjátszóinak, akik talán még nem érzik, hogy Cseh Tamás majd minden művét áthatja az elvágyódás, a változtatni akarás és a maradás. Az ezekhez kapcsolódó testi- és lelki fellángolások, pusztulások. Természetesen ebben az előadásban is voltak nagyon jó momentumok, hiteles szereplők – itt például a WC-s nénit, a mindenki mamikáját emelték ki -, de még sok megbeszélés, együtt gondolkodás vár a fiatalokra.
A zsűri arra biztatta a diákokat, hogy merjék nyugodtan átalakítani az eredeti szövegeket, húzzanak belőle, írják át, szabják magukra a történetet és a karaktereket! Ha személyes, akkor hiteles, ha hiteles, akkor nem „szín-játék”, hanem előadás, amelynek üzenete van, amely elvarázsolja,

elgondolkodtatja a nézőt. Mindenkit arra biztattak tehát, hogy folytassák a munkát, mert jó úton haladnak!
A szervezők jövőre ismét várja az együtteseket a II. Kollégiumi Diákszínjátszók Találkozójára.